Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	2C/215/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5115212455
Dátum vydania rozhodnutia:	24. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Marcela Karman, PhD.
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2023:5115212455.19

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina sudkyňou Mgr. Marcelou Karman v právnom spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, E., právne zastúpený: LALINSKÝ ADVOKÁT s.r.o., Advokátska kancelária, JUDr. Andrej Lalinský, advokát, so sídlom Kálov 653/23-2, Žilina, IČO: 47 253 069, proti žalovaným: 1/Ing. F. G., nar. X.X.XXXX, bytom A. XXXX/XX, H., právne zastúpený: Adriana Sojková – ADVOKAT DCA s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Námestie Matice slovenskej 4262/23, Dubnica nad Váhom, IČO: 47 253 142, 2/ Komunálna poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, Bratislava, IČO: 31 595 545, právne zastúpený: Advokátska kancelária Legal Cases s.r.o., Alžbetínske nám. 328, Dunajská Streda, IČO: 36 720 097, o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 4.388 eur zastavuje.

II. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi sumu 2.614,86 eur s tým, že plnením jedného z nich zaniká do výšky plnenia povinnosť druhého.

III. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.

IV. Žalovanému 1/ a žalovanému 2/ priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 87,26 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 21.04.2015 domáhal náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy vo výške 22.746,76 eur s príslušenstvom. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaný 1/ dňa 12.06.2013 viedol svoje motorové vozidlo, pričom zapríčinil dopravnú nehodu, následkom čoho vznikla žalobcovi ujma na zdraví, na majetku a nemajetková ujma. Žalobca si v konaní uplatnil nasledovné nároky: škodu vo výške 911,63 eur titulom poškodenia oblečenia, t.j. prilby, motorukavíc, rybárskeho oblečenia atď., nárok vo výške 1 870,33 eur titulom poškodenia motocykla, bolestné vo výške 472,50 eur (ohodnotené ako 95 bodov x 16,10 eur pre rok 2013, spolu suma 1 529,50 eur, z toho žalovaný 2/ uhradil sumu 725 eur a 332 eur), sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 8 684,96 eur (ohodnotené ako 527 bodov x 16,48 eur za rok 2014), náhradu cestovných nákladov spojených s liečbou vo výške 298,61 eur, stratu na zárobku vo výške 1 508,73 eur (obdobie 12.03.2013 do 31 01 2014 vyplatené Soc. poist. 2 819,70 eur, obdobie 01.01.2013 do 31.05.2013 by dostal mzdu 4 629,53 eur (661,37 eur x 7 mesiacov), 4 629,53 – 2819,70 eur, t.j. 1 809,83 eur z čoho odporca uhradil sumu 301,10 €) a nemajetkovú ujmu vo výške 9 000 eur, spolu suma 22 746,76 eur. Pasívnu legitimáciu žalovaného 1/ odôvodnil s poukazom na § 470 ods. 1 občianskeho zákonníka a pasívnu legitimáciu žalovaného 2/ vyvodzoval zo zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v platnom znení (ďalej aj ako „Zákon o PZP“). Žalobca podanou žalobou žiadal, aby súd zaviazal žalovaného 1/

a 2/ spoločne a nerozdielne na zaplatenie majetkovej a nemajetkovej ujmy vo výške 22 746,76 eur spolu s úrokom z omeškania.

2. Na podporu svojich tvrdení k preukázaniu nároku predložil súdu výzvu na zaplatenie bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, poslednú predžalobnú výzvu, oznámenie o prevzatí zastupovania a uplatnenie nárokov, výzvu na úhradu zvyšnej sumy, odpoveď na výzvu zo dňa 01.04.2014 na doloženie dokladov k škodovej udalosti, osvedčenie o evidencii vozidla, zoznam zničených vecí, rozsudok OS Žilina, sp. zn. 1T/167/2013, lekársky posudok o bolestnom (č. l. 35 spisu) , znalecký posudok č. 2/2015 (č. l. 36 a násl. spisu), odborné vyjadrenie (č. l. 42 a násl. spisu), potvrdenie o nemocenských dávkach, potvrdenie o výške príjmu zamestnanca, dodatok č. 1/2013 k pracovnej zmluve, ukončenie pracovného pomeru, odborný posudok o invalidite, lekárske správy – zo zdravotnej dokumentácie (č. l. 49 – 85 spisu).

3. Žalovaný 1/ v reakcii na podanú žalobu vo vyjadrení zo dňa 29.06.2015 (č. l. 96 spisu) uviedol, že nepopiera, že došlo k škodovej udalosti a že bol uznaný za vinného v trestnom konaní, v ktorom bol žalobca odkázaný so svojim nárokom na občianske súdne konanie. Zo strany žalovaného 2, s ktorým mal žalovaný 1/ uzatvorené PZP na motorové vozidlo, pri prevádzke ktorého došlo k škodovej udalosti, bola postupne od roku 2013 likvidovaná poistná udalosť. PZP sú kryté všetky nároky, ktoré si žalobca v konaní uplatnil.

4. Žalovaný 2/ v reakcii na podanú žalobu vo vyjadrení zo dňa 24.06.2016 (č. l. 127 spisu) uviedol 1/ vo vzťahu k náhrade za poškodenie oblečenia, že žalovaný 2/ vyplatil žalobcovi poistnú sumu za poškodenie oblečenia po zohľadnení amortizácie a znížil poistnú sumu o 30 % oproti hodnote nadobúdacej veci, 2/ vo vzťahu k náhrade za poškodenie motocykla, že žalovaný 2/ uhradil žalobcovi časť uplatneného nároku pred podaním žaloby, ktorú sumu znížil vzhľadom na použiteľné zvyšky vozidla, 3/ vo vzťahu k náhrade za bolestné žalobcovi neuznal nárok za položky 108 a 109, nakoľko z predloženej zdravotnej dokumentácie nebolo preukázané, že k daným poškodeniam došlo a sú priamym následkom úrazu pri dopravnej nehode, vzhľadom na predchádzajúce zranenia žalobcu, 4/ vo vzťahu k náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia uznal iba 3-tiny z celkového počtu bodov 520, nakoľko poškodenie chrbtice u žalobcu je dlhodobé a nesúviselo len s následkom úrazu pri dopravnej nehode. Zo samotných lekárskych vyšetrení vyplýva dlhoročné degeneratívne zmeny v tejto oblasti chrbtice a pri úraze neboli zistené žiadne poškodenia chrbtice. Tieto začal žalobca uplatňovať neskôr, z lekárskych správ vyplýva, že objektívne neboli zistené poškodenia súvisiace s úrazom, 5/ vo vzťahu k rozdielu medzi príjmami žalovaný 2/ uznal iba PZ počas 7 týždňov, ktoré obdobie bolo stanovené rozsudkom OS Žilina 1T/167/2013, voči ktorému sa žalobca neodvolal, 6/ vo vzťahu k náhrade cestovných nákladov požadoval žalovaný 2/ od žalobcu doloženie rozpisu jednotlivých ciest na ošetrenie, ktoré súvisia s úrazom, 7/ vo vzťahu k nemajetkovej ujme je toho názoru, že do sféry súkromného života v rozsahu nárokov podľa § 11 a násl. OZ v dôsledku poškodenia zdravia žalobcu nedošlo. Poškodenie zdravia je kryté inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia a odškodňované jednorazovo na základe bodového ohodnotenia v závislosti od rozsahu obmedzení pri uplatnení ako v rodinnom živote, tak aj v spoločnosti.

5. Svojím podaním dňa 10.04.2017 žalobca rozšíril podanú žalobu na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy (č. l. 229 spisu), v ktorom uplatnil zaplatenie bolestného vo výške 2 646 eur (ohodnotené 230 bodov x 16,10 eur, t.j. 3 703 eur – čiastočná úhrada 1057 eur) a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 18 430 eur (ohodnotené 1 522 bodov x 16,48 eur, t.j. 25 082,56 eur – čiastočná úhrada 6 652,56 eur) a žiadal, aby súd žalobcovi priznal zaplatenie sumy 34 665,30 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania, ktorá suma pozostáva z: 911,63 eur + 1 870,33 eur + 2 646 eur + 18 430 eur + 1 508,73 eur + 298,61 eur + 9 000 eur, tzn. zmena nastala v uplatnenej výške bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia.

6. Žalobca spolu s rozšírením žaloby predložil súdu na pojednávaní konanom dňa 10.04.2017 okrem iného tiež odborný posudok o invalidite (č. l. 200 spisu), lekársky posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia – hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia (č. l. 201 a násl. spisu), lekársky posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia – hodnotenie bolesti (č. l. 203 a násl. spisu), znalecký posudok č. 70/16 l. l., zo dňa 25.10.2016 (č. l. 212 a násl. spisu).

7. Na pojednávaní konanom dňa 17.07.2017 bol súdu predložený znalecký posudok č. 218/2017 znaleckej organizácie Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s.r.o. (č. l. 263 a násl. spisu). Na predmetnom konaní žalovaný 2/ namietol premlčanie nároku žalobcu tak, ako ho rozšíril podaním zo dňa 10.04.2017.

8. Podaním zo dňa 31.07.2017 žalobca súdu predložil špecifikáciu vymáhanej majetkovej a nemajetkovej ujmy a úrazovej renty (č. l. 279 a násl. spisu), kde žalobca uviedol, že si uplatňuje nároky spolu vo výške 29 796,25 eur, pozostávajúce z: bolestného vo výške 2 646 eur (16,10 eur x 230 bodov po odpočítaní čiastočnej úhrady), sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 17 851,64 eur (16,48 eur za rok 2013 x 1522 bodov po odpočítaní čiastočnej úhrady), nemajetkovej ujmy vo výške 9000 eur, cestovných nákladov vo výške 298,61 eur). Ďalej si žalobca po novom uplatnil úrazovú rentu od 01.08.2015 do 31.07.2017 vo výške 1 490,76 eur a zaplatenie úrazovej renty vo výške určenej podľa § 89 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, vždy do posledného dňa kalendárneho mesiaca mesačne vopred. V tomto štádiu konania si už žalobca neuplatňoval ujmu na majetku (2 781,96 eur, t.j. 911,63 eur + 1 870,33 eur) a stratu na zárobku (1 508,73 eur), spolu vo výške 4 290,69 eur.

9. Žalovaný 1/ v reakcii na rozšírenie žaloby žalobcu a špecifikáciu žaloby (č. l. 291 spisu) poukázal na čiastočné späťvzatie nároku, ktorý žalobca učinil (suma 911,63 eur a 1870,33 eur). Vo vzťahu k uplatnenej strate na zárobku počas PN žalovaný 1/ ustálil, že sa opätovne jedná o čiastočné späťvzatie, keď žalobca netrvá na pôvodne uplatnenom nároku v rozsahu aj sumy 1 508,73 eur. Vo vzťahu k uplatneným nárokom – bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré nároky si žalobca navýšil priebehu konania žalovaný namietol premlčanie predmetných nárokov.

10. Žalovaný 2/ v reakcii na rozšírenie žaloby žalobcu a špecifikáciu žaloby (č. l. 296 spisu) uviedol, že podania žalobcu sú zmätočné. Vo vzťahu k bolestnému uviedol, že žalobca navýšil svoje nároky na základe nového znaleckého posudku. Nový znalecký posudok v niektorých častiach odlišne boduje utrpené bolesti žalobcom v roku 2013, neboduje však nové zranenia alebo bolesti, ktoré by vznikli po znaleckom posudku I. J.. Nárok je premlčaný. Vo vzťahu k sťaženiu spoločenského uplatnenia uviedol, že došlo k navýšeniu nárokov v rozsahu 1 522 bodov oproti pôvodnému nároku 527 bodov, ktoré navýšenie rovnako považuje žalovaný 2/ za premlčané. Vo vzťahu k poškodeniu oblečenia, motocykla a strate na zárobku počas pracovnej neschopnosti si žalobca nároky neuplatňuje. Vo vzťahu k náhrade cestovných nákladov žalovaný 25/ uviedol, že nebol preukázaný rozpis ciest, žalobca nepriložil ku nárokovaným cestám doklad o zdravotnom ošetrení. Rovnako nie je odôvodnené navýšenie o cestovné náhrady. Vo vzťahu k úrazovej rente žalovaný 2/ uviedol, že žalobca nepreukázal, že by došlo k poklesu schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca o viac ako 40 %, keď predmetný pokles nie je možné stotožňovať s invaliditou.

11. Následne žalobca podaním zo dňa 22.03.2016 (č. l. 325 spisu) rozšíril uplatnený nárok o úrazovú rentu od 01.08.2015 do 28.02.2018 vo výške 458,22 eur.

12. Súd na pojednávaní konanom dňa 29.03.2018 súd vyhlásil uznesenie, ktorým pripustil zmenu žaloby (č. l. 333 spisu).

13. Rozsudkom zo dňa 29.03.2018, č. k. 2C/215/2015-341 (č. l. 341 a násl. spisu) súd rozhodol vo výroku I. tak, že žalobný návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol a to z dôvodu premlčania uplatneného nároku žalobcu v celom rozsahu.

14. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 31.03.2020, č.k. 6Co/265/2018-424 (č. l. 424 a násl. spisu) rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v uznesení uviedol, že v ďalšom postupe bude povinnosťou súdu okrem ustálenia jednotlivých nárokov čo do výšky ustáliť, či boli tieto pôvodnou žalobou uplatnené včas. Ak žalobca rozšíril svoj žalobný nárok aj o rentu, ktorú vyčíslil, tento nárok z hľadiska rozsahu a času jeho uplatnenia je potrebné posúdiť osobitne. Je vecou vykonania ďalšieho dokazovania vo veci na základe predložených nových znaleckých posudkov, ktorými boli prehodnotená výška bolestného ako aj sťaženia spoločenského uplatnenia, a to ich porovnaním so skôr predloženými znaleckými posudkami, či tieto nároky v akej časti a konkrétne v akej výške sú alebo nie sú premlčané z hľadiska ich rozšírenia v konaní dňa 10.04.2017, alebo z hľadiska uplatnených nových skutkových tvrdení.

15. Žalobca podaním zo dňa 04.02.2021 (č. l. 456 spisu) špecifikoval uplatnené nároky, pričom žiadal, aby súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne na zaplatenie sumy 29 689,94 eur (ktorá suma pozostáva z nasledovných súm: Bolestné – 2 646,eur, Sťaženie spoločenského uplatnenia – 17 851,64 eur, Nemajetková ujma - 9000 eur, Cestovné náklady 201,30 eur), tzn. nastala zmena v cestovných nákladoch, ktoré si žalobca uplatňoval v nižšej sume, ako si pôvodne uplatnil (pôvodne uplatnená suma 298,61 eur), zaplatenie úrazovej renty vo výške 2 677,44 eur za obdobie od 01.08.2015 do 30.11.2019, straty na zárobku pri invalidite vo výške 5 798,88 eur (od 1.12.2019 do 30.1.2021), náhradu za stratu na zárobku, peňažný dôchodok vo výške určenej podľa § 447 zákona č. 40/1964 Zb., občiansky zákonník, vždy do posledného dňa kalendárneho mesiaca mesačne vopred na účet žalobcu.

16. Súd vo veci nariadil znalecké dokazovanie, na základe ktorého znalec I. K. L. vypracoval znalecký posudok č. 39/2022 (č. l. 480 spisu). Súdom ustanovený znalec ustálil zdravotný stav žalobcu v 1/2024, bolestné určil sumou 2 224,80 eur (135 bodov x 16,48 eur), sťaženie spoločenského uplatnenia 14 020,36 eur (850,75 bodov x 16,48 eur).

17. Súd po zmene zákonného sudcu uznesením zo dňa 28.03.2023 (č. l. 535 spisu) pripustil zmenu žaloby žalobcu zo dňa 04.02.2021, tzn. poslednej zmeny vykonanej žalobcom v konaní, čím ustálil predmet konania, o ktorom súd v ďalšom rozhodoval, keď predmetom konania zostalo zaplatenie sumy 29 689,64 eur spolu s úrokom z omeškania, ktorá suma pozostáva z bolestného vo výške 2 646 eur (žalobou uplatnená suma 472,50 eur), sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 17 851,64 eur (žalobou uplatnená suma 8 684,96 eur), nemajetkovej ujmy vo výške 9 000 eur (uplatnená žalobou), cestovných nákladov vo výške 201,30 eur (uplatnené žalobou), zaplatenie úrazovej renty – peňažný dôchodok za obdobie od 01.08.2015 do 30.11.2019 vo výške 2 677,44 eur (uplatnené rozšírením žaloby), náhrada straty na zárobku pri invalidite za obdobie od 01.12.2019 do 31.01.2021 vo výške 5 798,88 eur (uplatnené rozšírením žaloby), náhrada za stratu na zárobku vo výške určenej podľa § 447 občianskeho zákonníka do budúcna (uplatnené rozšírením žaloby).

18. Súd následne vo veci nariadil pojednávanie na 10.08.2023, na ktorom vec prejednal za účasti právneho zástupcu žalobcu, žalobcu, právneho zástupcu žalovaného 1/, žalovaného 1/ a právneho zástupcu žalovaného 2/. Na predmetnom pojednávaní na základe návrhu žalobcu vykonal výsluch žalobcu ako aj svedka, manželky žalobcu. Súd predmetné pojednávanie odročil na termín 24.08.2023, na ktorom termíne súd po tom, čo uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, keď v konaní neboli uskutočnené žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, vyhlási rozsudok.

19. Súd vo veci vykonal dokazovanie, zistil nasledovný skutkový stav, na ktorý aplikoval zmienené právne ustanovenia.

20. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadku (ďalej len "CSP") žalobca môže vziať žalobu späť.

21. Podľa čl. 11 ods. 1 CSP, úkony strán sporu sa posudzujú s prihliadnutím na ich obsah.

22. Podľa čl. 11 ods. 2 CSP, pri posudzovaní obsahu úkonov strán sporu sa predpokladá, že každá fyzická osoba konajúca ako strana sporu alebo za stranu sporu má rozumové schopnosti na úrovni priemerne spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť v styku so súdom zmysel a účel konania, ako i jazykové vyjadrenie právnych noriem obsiahnutých v tomto zákone.

23. Podľa čl. 11 ods. 3 CSP, kto sa v styku so súdom alebo verejne prihlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou.

24. Podľa § 145 ods. 1 a 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

25. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

26. Prioritne sa súd zaoberal dispozitívnym úkonom žalobcu, t.j. späťvzatím žaloby v časti ujmy vo výške 4 388 eur, ktorá suma pozostáva zo žalobou uplatnenej sumy 911,63 eur za poškodenie oblečenia, sumy 1 870,33 eur za poškodenie motocykla, sumy 1 508,73 eur ako strata na zárobku a sumy 97,31 eur ako cestovných nákladov. Zo spisového materiálu vyplýva, že žalobca priamo neuskutočnil podania, ktorými by návrh v predmetných častiach zobral späť a žiadal konanie v týchto častiach zastaviť, avšak z obsahov súdu predložených podaní vyplýva, že žalobca si zaplatenie predmetných súm už neuplatňuje, čo súd podľa obsahu úkonov, s ktorým záverom sa v konečnom dôsledku stotožnil aj odvolací súd, vyhodnotil ako späťvzatie nárokov v časti. Rovnako z obsahu vyjadrení žalovaných v konaní vyplýva, že sa stotožňujú so záverom súdu o späťvzatí nároku v časti, s takýmto záverom a späťvzatím súhlasia (čo vyplýva aj z pojednávania zo dňa 10.08.2023), súd preto konanie v uvedených častiach zastavil tak, ako je to uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

27. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti tak, ako súd vyslovil v bode 17 tohto rozsudku, predmetom konania zostalo zaplatenie sumy zostalo zaplatenie sumy 29 689,64 eur spolu s úrokom z omeškania, ktorá suma pozostáva z bolestného vo výške 2 646 eur (žalobou uplatnená suma 472,50 eur), sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 17 851,64 eur (žalobou uplatnená suma 8 684,96 eur), nemajetkovej ujmy vo výške 9 000 eur (uplatnená žalobou), cestovných nákladov vo výške 201,30 eur (uplatnené žalobou, po čiastočnom späťvzatí), zaplatenie úrazovej renty – peňažný dôchodok za obdobie od 01.08.2015 do 30.11.2019 vo výške 2 677,44 eur (uplatnené rozšírením žaloby), náhrada straty na zárobku pri invalidite za obdobie od 01.12.2019 do 31.01.2021 vo výške 5 798,88 eur (uplatnené rozšírením žaloby), náhrada za stratu na zárobku vo výške určenej podľa § 447 občianskeho zákonníka do budúcna (uplatnené rozšírením žaloby).

28. Podľa ust. § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „OZ“) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

29. Podľa ust. § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

30. Podľa ust. § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

31. Podľa ust. § 13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

32. Podľa § 100 ods. 1 právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

33. Podľa § 100 ods. 2 OZ premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

34. Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

35. Podľa § 106 ods. 1 OZ právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

36. Podľa § 106 ods. 2 OZ najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

37. Podľa § 427 ods. 1 OZ, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

38. Podľa § 444 OZ, pri škode na zdraví sa jednorazove odškodnˇujú bolesti poškodeného a stˇaženie jeho spolocˇenského uplatnenia.

39. Podľa § 447 OZ účinného od 01.12.2019, Náhrada straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite sa uhrádza peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom, ktorý poškodený dosahoval pred vznikom škody, a súčtom zárobku, ktorý poškodený dosahuje po skončení pracovnej neschopnosti a priznaného invalidného dôchodku vyplácaného poškodenému podľa osobitných predpisov.

40. Podľa § 447 OZ účinného do 30.11.2019, náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného alebo pri invalidite sa posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako suma úrazovej renty podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení.

41. Podľa § 449 ods. 1 OZ, pri škode na zdraví sa uhradzujú aj účelné náklady spojené s liečením.

42. Podľa § 799 ods. 2 OZ kto má právo na plnenie, je povinný bez zbytočného odkladu poistiteľovi písomne oznámiť, že nastala poistná udalosť, dať pravdivé vysvetlenie o jej vzniku a rozsahu jej následkov a predložiť potrebné doklady, ktoré si poistiteľ vyžiada. Poistné podmienky mu môžu uložiť aj ďalšie povinnosti.

43. Podľa § 823 OZ náhradu platí poistiteľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poistiteľovi nemá, ak osobitné predpisy neustanovujú inak.

44. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) 381/2001 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej iba „zákon o PZP“), poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

45. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi20) a je povinný tento nárok preukázať.21)

46. Podľa § 15 ods. 2 zákona o PZP na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.22)

47. Podľa § 2 ods. 1 Zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákon č. 437/2004 Z.z.“), Bolesť je ujma spôsobená poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov.

48. Podľa § 2 ods. 2 Zákona č. 437/2004 Z.z., Sťaženie spoločenského uplatnenia je stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh.

49. Podľa § 3 ods. 1, 2 Zákona č. 437/2004 Z.z., Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia musí byť primeraná povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti., pričom sa poskytuje na základe lekárskeho posudku

50. Podľa § 3 ods. 4 Zákona č. 437/2004 Z.z., Ak sa po skončení liečenia vykoná v súvislosti s poškodením na zdraví operačný výkon, ktorý sa pôvodne nepredpokladal, poškodený má nárok na ďalšiu náhradu za bolesť ako za poškodenie na zdraví, s ktorým možno tento operačný výkon z hľadiska bolesti najlepšie porovnať

51. Podľa § 4 ods. 1 Zákona č. 437/2004 Z.z., náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje jednorazovo; musí byť primeraná povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti.

52. Podľa § 4 ods. 2 Zákona č. 437/2004 Z.z., náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7 a 8). Sadzby bodového hodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia sú ustanovené v prílohe č. 1 v II. a IV. časti.

53. Podľa § 4 ods. 4 Zákona č. 437/2004 Z.z., sa poškodenému už poskytla náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia a vzniklo také zhoršenie následkov, ktorých vývoj sa pri pôvodnom hodnotení následkov nepredpokladal, poškodený má nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške ustanovenej v § 10 ods. 7.

54. Podľa § 5 ods. 1 Zákona č. 437/2004 Z.z., pri určení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť alebo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotilo v lekárskom posudku (§ 7 a 8).

55. Podľa § 5 ods. 2 Zákona č. 437/2004 Z.z., výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje sumou 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu podľa odseku 1, za jeden bod a výsledná suma sa zaokrúhli na najbližšie celé euro smerom nahor.

56. Podľa § 88 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej aj ako „zákon č. 461/2003 Z.z.), poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 (ďalej len „pokles pracovnej schopnosti“) a nedovŕšil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

57. Podľa § 88 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. pokles pracovnej schopnosti sa posudzuje v súvislosti s plnením pracovných úloh uvedených v § 8 ods. 4 alebo s činnosťami uvedenými v § 17 ods. 2, alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s týmito činnosťami.

58. Podľa § 8 ods. 2 zák. č. 434/2004, z lekárskeho posudku musí byť zrejmé, na základe akých skutočností posudzujúci lekár dospel k celkovému počtu bodov.

59. Podľa § 8 ods. 3 zák. č. 434/2004, lekársky posudok sa vydáva písomne. Poškodenému sa doručí jedno vyhotovenie lekárskeho posudku aj v prípadoch, ak o lekársky posudok požiadala iná oprávnená osoba podľa § 7 ods. 4. Jedno vyhotovenie lekárskeho posudku sa doručí aj lekárovi, s ktorým má poškodený uzatvorenú dohodu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti.

60. Podľa § 8 ods. 4 zák. č. 434/2004, lekársky posudok sa vydáva, len čo zdravotný stav poškodeného možno považovať za ustálený; ak ide o sťaženie spoločenského uplatnenia, spravidla až po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví.

61. V konaní bolo nesporne preukázané, že žalovaný 1/ dňa 12.6.2013 viedol svoje motorové vozidlo, pričom zapríčinil dopravnú nehodu, pri ktorej malo dôjsť k majetkovej a nemajetkovej ujme na strane žalobcu. Žalovaný 1/ bol za uvedené konanie právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/167/2013. Vozidlo, ktorým bola spôsobená ujma na zdraví a majetku a ktoré viedol žalovaný 1/ bolo zmluvne poistené u žalovaného 2/.

62. Strany v konaní nerozporovali zodpovednosť žalovaného 1/ za spôsobenie dopravnej nehody, ktorý bol v čase nehody povinne zmluvne poistený u žalovaného 2/. Napriek uvedenému súd konštatuje vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii - zodpovednosti žalovaného 1/, že posúdenie zodpovednosti vodiča sa riadi ustanovením § 420 OZ, t. j. princípmi subjektívnej zodpovednosti. Ak dôjde k zásahu prevádzkou motorového vozidla, Občiansky zákonník v ustanovení § 427 vymedzuje predpoklady náhrady škody a zodpovednosť prevádzateľa motorového vozidla ako osobitný prípad objektívnej zodpovednosti. V predmetnom prípade vodič a prevádzateľ v jednom – žalovaný 1/ spôsobil dopravnú

nehodu, ktorá skutočnosť je v konaní nesporná a preto je povinný žalobcovi nahradiť nároky na náhradu škody tak, ako mu vyplývajú z ustanovení príslušných právnych predpisov. Pokiaľ sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd uvádza, že ak sa pri určení zodpovednej osoby za nemajetkovú ujmu, ktorú utrpela na svojej osobnosti fyzická osoba, analogicky použije ustanovenie § 420 ods. 2 OZ, potom neexistuje argument, ktorý by vylučoval analogické použitie § 427 a nasl. OZ pri určení zodpovednej osoby za zásah proti osobnosti fyzickej osoby vyvolaný osobitnou povahou prevádzky dopravných prostriedkov. Je potrebné vychádzať z toho, že za nemajetkovú ujmu spôsobenú fyzickej osobe prevádzkou motorového vozidla nutne zodpovedá aj prevádzateľ. Nemá podstatný význam, či prevádzateľ vozidla bol či nebol vlastným priamym fyzickým pôvodcom zásahu (pôvodcom mechanizmu, ktorým bol zásah proti osobnostnej sfére spôsobený fyzickej osobe) (Ro NS ČR z 29. 4. 2004, sp. zn. 30 Cdo 814/2003). Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii žalovaného 2/, túto je nutné odvodzovať z § 4 ods. 2 Zákona o PZP, podľa ktorého, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví. Najvyšší súd SR je toho názoru, že pojem škoda, ako ho používa zákon o povinnom zmluvnom poistení treba vykladať extenzívne tak, že tento zahŕňa aj nemajetkovú ujmu a preto zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv musí byť predmetom poistného krytia z povinného zmluvného poistenia. Na základe uvedeného je zjavné, že ide o priamy nárok poškodeného na náhradu škody proti poisťovateľovi zodpovednej osoby v zmysle § 15 ods. 1 zákona o PZP. Vo vzťahu k poisťovni ide o špecifické právo poškodeného na výplatu plnenia za poisteného, a to vo výške (v tom rozsahu), v akom za škodu zodpovedá poistený, pričom predpokladom vzniku povinnosti poisťovateľa je preukázanie zodpovednosti poisteného za škodu, ktorá poškodenému vznikla. Vo vzťahu k záveru súdu, že žalovaný 2/ – poisťovňa, je v konaní pasívne vecne legitimovaným subjektom, súd ako už zmienil, vychádzal z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít, a to predovšetkým z rozhodnutia NS SR vo veci sp.zn. 6 M Cdo 1/2016 z 31. júla 2017 ako aj z Nálezu ÚS SR II. ÚS 695/2017-45, ktoré sa venovali práve problematike, či je poisťovňa v takýchto prípadoch uplatnených nárokoch nemajetkovej ujmy pozostalých pasívne legitimovaným subjektom. V rámci odôvodnenia uznesenia z 11. októbra 2016 sp. zn. III. ÚS 666/2016 Ústavný súd SR uzavrel, že pojem „škoda“ použitý v zákone č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavné konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej únijnej regulácie. Tým je daná zodpovednosť ako žalovaného 1/ tak aj žalovaného 2/ za majetkové ako aj nemajetkové nároky, ktoré žalobcovi preukázateľne spôsobenou dopravnou nehodou vznikli.

63. Vo vzťahu k jednotlivým nárokom, ktoré žalobca v konaní uplatnil je nutné uviesť, že žalobca predmetné nároky uplatňoval nejasne a chaoticky, čo spôsobovalo v konaní nezrozumiteľnosť, čo vlastne predstavuje predmet konania.

64. Vo vzťahu k prvému a druhému nároku, ktorý zostal predmetom konania a to pokiaľ sa týka bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré si pôvodne žalobca uplatnil žalobou doručenou súdu dňa 21.04.2015 a ktoré následne svojim podaním zmenil, keď uvedený nárok podaním doručeným súdu dňa 10.04.2017 (č. l. 213 spisu) rozšíril a uplatnil si nárok na zaplatenie bolestného vo výške 2 646 eur a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 17 851,64 eur, súd uvádza že tieto nároky žalobcu vyplývajú z § 444 OZ, podľa ktorého pri škode na zdraví sa jednorazove odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

65. Bolesť je ujma spôsobená poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov (§ 2 ods. 1 Zákona č. 437/2004 Z.z.). Náhrada za bolesť musí byť primeraná zistenému poškodeniu na draví, priebehu liečenia, odstraňovaniu jeho následkov, pričom sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 3 ods. 1, 2 Zákona č. 437/2004 Z.z.). Ak sa po skončení liečenia vykoná v súvislosti s poškodením na zdraví operačný výkon, ktorý sa pôvodne nepredpokladal, poškodený má nárok na ďalšiu náhradu za bolesť ako za poškodenie na zdraví, s ktorým možno tento operačný výkon z hľadiska bolesti najlepšie porovnať (§ 3 ods. 4 Zákona č. 437/2004 Z.z.).

66. Sťaženie spoločenského uplatnenia je stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh (§ 2 ods. 2 Zákona č. 437/2004 Z.z.). Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia musí byť primeraná povahe následkov a ich

predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti., pričom sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 3 ods. 1, 2 Zákona č. 437/2004 Z.z.). Ak sa poškodenému už poskytla náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia a vzniklo také zhoršenie následkov, ktorých vývoj sa pri pôvodnom hodnotení následkov nepredpokladal, poškodený má nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške ustanovenej v § 10 ods. 7 (§ 4 ods. 4 Zákona č. 437/2004 Z.z.).

67. Z lekárskeho posudku, ktorý sa vydáva písomne vo vzťahu k bolesti a sťaženiu spoločenského uplatnenia, potom musí byť zrejmé, na základe akých skutočností posudzujúci lekár dospel k celkovému počtu bodov. Lekársky posudok sa vydáva, len čo zdravotný stav poškodeného možno považovať za ustálený; ak ide o sťaženie spoločenského uplatnenia, spravidla až po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví (§8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z.).

68. Súdu bol spolu so žalobou (21.04.2015) predložený Lekársky posudok o bolestnom (č. l. 35 spisu), z ktorého vyplýva, že ku dňu 29.01.2014 bolo poškodenie zdravia žalobcu ohodnotené v počte bodov 95. Zároveň bol súdu predložený znalecký posudok znalca MUDr. Františka Hrbáňa č. 2/2015 zo dňa 08.01.2015 (č. l. 36 spisu), v ktorom znalec uskutočnil bodové ohodnotenie vo vzťahu k sťaženiu spoločenského uplatnenia v počte bodov 527 a odborné vyjadrenie I. M. J., v ktorom ohodnotil bolestné v počte bodov 55 (č. l. 42 spisu). Na pojednávaní dňa 10.04.2017 bol súdu predložený Lekársky posudok o bolestnom zo dňa 12.05.2016, ktorom bolo poškodenie zdravia žalobcu ohodnotené v počte bodov 230 (č. l. 203 spisu). Zároveň bol súdu predložený znalecký posudok č. 70/16 zo dňa 25.10.2016, vypracovaný I. A. I., N., I., ktorý vo svojom znaleckom posudku dospel k záveru, že poškodenie zdravia žalobcu v súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 12.06.2013 predstavuje poškodenie zdravia s potrebou ohodnotenia pre účely sťaženia spoločenského uplatnenia v počte bodov 1522. Zo strany žalovaného 2/ bol súdu predložený znalecký posudok znaleckej organizácie v odbore Zdravotníctvo a farmácia – Inštitút forenzných medicínskych expetríz s.r.o. (č. l. 278 spisu), z ktorého vyplýva ustálenie bodového ohodnotenia vo vzťahu k bolestnému na 160 bodov a vo vzťahu k sťaženiu spoločenského uplatnenia na 850,75 bodov. Po vrátení veci odvolacím súdom tunajší súd vykonal znalecké dokazovanie, kde zo záverov znalca I. K. L. O. znaleckom posudku č. 39/2022 zo dňa 30.08.2022 (č. l. 480 spisu) vyplýva, že k ustáleniu zdravotného stavu poškodeného – žalobcu došlo v januári 2014 (č. l. 501 spisu), keď súdom ustanovený znalec ohodnotil poškodenie zdravia, na základe ktorého mu vzniká nárok na bolestné, v počte bodov 135 a sťaženie spoločenského uplatnenia, v počte bodov 843,75.

69. Žalovaní 1/ a 2/ v konaní rozporovali vznik nároku na bolestné uplatnené žalobou (v sume 472,50 eur) a vznik nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia uplatnené žalobou (v sume 1 870,33 eur), keď žalovaný 2/ v konaní uviedol, že z jeho strany došlo k úhrade bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v počte bodov predstavujúcich následky, ktoré vznikli žalobcovi a boli v príčinnej súvislosti so spôsobenou dopravnou nehodou dňa 12.06.2013. Žalovaní ďalej rozporovali premlčanie nároku v častiach tak, ako ho žalobca rozšíril svojim podaním doručeným súdu dňa 31.07.2017.

70. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Ak sa tento zákon použije na konania začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

71. Zákonom č. 160/2015 z 21. mája 2015 nadobudol účinnosť od 01. 07. 2016 nový Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „CSP“). Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, právne účinky úkonov, ktoré nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konanie začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia toho zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany. Z uvedeného vyplýva, že nová právna úprava sa použije na všetky konania začaté aj pred účinnosťou zákona. V danej veci bola žaloba podaná za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (zákon číslo 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov), dňa 21.04.2005, súd prvej inštancie rozhodoval už za účinnosti Civilného sporového poriadku, preto v danom konaní postupoval podľa ustanovení CSP, tzn. procesným predpisom účinným v čase rozhodovania.

72. V prvom rade, vo vzťahu k znaleckému posudku, ktorý bol súdu predložený spolu so žalobou (znalecký posudok znalca I. J.) ako dôkaz súd uvádza, že v čase podania návrhu bol účinný Občiansky súdny poriadok, ktorý nepoznal inštitút súkromného znaleckého posudku. Za znalecký posudok bol teda považovaný len taký znalecký posudok, ktorý bol vypracovaný osobou zapísanou v zozname znalcov a jeho vypracovanie nariadil súd. Takýto dôkaz súd následne podľa ustálenej judikatúrnej praxe považuje za listinný dôkaz (uznesenie NS SR zo dňa 12.11.2012, sp. zn. 3 Cdo 16/2012). „Ak znalec podal posudok mimo konania na základe žiadosti účastníka, nejedná sa o vykonanie dôkazu znaleckým posudkom, ale o dôkaz listinou, v takomto prípade nejde o rozpor v znaleckých posudkoch“ (Uznesenie NS ČR, sp. zn. 22Cdo 849/2008). Podľa súčasne platného civilného sporového poriadku môže byť v konaní predložený súkromný znalecký posudok (teda jedná sa o znalecký posudok nenariadený súdom, predložený stranou). V zmysle § 209 ods. 2 CSP potom pri predložení takéhoto znaleckého posudku, ktorý má všetky zákonom predpísané náležitosti a obsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, postupuje sa pri vykonávaní tohto dôkazu akoby išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca. Súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že žalobcom predložený znalecký posudok neobsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, preto súd uvádza, že predmetný dôkaz hodnotí ako listinný dôkaz – vyjadrenie vypracované odborne spôsobilou osobou.

73. Súd sa v prvom rade zaoberal otázkou premlčania nároku na zaplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré bolo navýšené rozšírením žaloby doručenej súdu dňa 10.04.2017. Pre premlčanie nároku na odškodnenie škody na zdraví stanovil zákonodarca 2-ročnú subjektívnu premlčaciu dobu. Právo na náhradu škody na zdraví sa tak premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá (§ 106 ods. 1 OZ). Pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby je dôležité posúdiť hľadisko vedomosti poškodeného o spôsobenej škode (keď žalobca mal od počiatku vedomosť, kto za škodu zodpovedá). Začiatok plynutia premlčacej doby sa prejavuje v dvoch základných právnych tituloch, a to nároku na odškodnenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle § 444 OZ a zákona č. 437/2004 Z.z. Posúdenie momentu, kedy sa poškodený dozvedel o škode na zdraví, viaže slovenská judikatúra na okamih (deň) ustálenia zdravotného stavu poškodeného. V otázke premlčania súd za podstatný považuje právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.06.2001, sp. zn. M Cdo 37/2000, R 68/2003, v odôvodnení ktorého sa uvádza „Za deň zistenia bolesti nemožno bez ďalšieho považovať deň ukončenia práceneschopnosti poškodeného, ani deň vyhotovenia posudku o bolestnom, ale okamih (deň) ustálenia zdravotného stavu poškodeného (v zmysle ust. § 9 ods. 1 vyhl. č. 32/1965 Zb.).“ Z uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 24. septembra 2008, sp. zn. IV. ÚS 305/2008 vo vzťahu k bolestnému potom vyplýva, že „Krajský súd napadnutý výrok svojho rozsudku sp. zn. 5 Co 509/2006 z 28. novembra 2007 založil na týchto dôvodoch (...). Nesprávny je preto názor žalobkyne, podľa ktorého sa o škode dozvedela až z posudku o bolestnom z 1. 2. 2006 a že až od tohto dátumu je nutné počítať zo začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Nepochybne operácia z 15. 10. 2003 má príčinu v poškodení zdravia vzniknutom pri dopravnej nehode a v zmysle § 3 ods. 2 cit. vyhl. ide o výkon, za ktorý patrí ďalšie, nové odškodnenie za bolesť, ktoré by bolo možné uplatniť samostatnou žalobou. Podľa konštantnej súdnej praxe za deň zistenia bolesti nemožno ale považovať bez ďalšieho deň vyhotovenia posudku o bolestnom, lebo posudok len deklaruje vytrpenú a zistenú bolesť. Pre správne posúdenie nároku na náhradu bolestného je rozhodujúcou skutočnosťou zistenie, kedy bolesť bola spôsobená. Podstatným momentom je čas vykonania operácie, kedy žalobkyňa vytrpela bolesť, vedela o škode a zároveň mala vedomosť o tom, kto jej škodu spôsobil a kto za ňu zodpovedá. Preto už po skončení liečebného procesu (2. 12. 2003) a ustálení zdravotného stavu mohla žalobkyňa žiadať o vyhotovenie posudku za účelom zistenia výšky škody (§ 8 cit. vyhl.). Záver súdu prvého stupňa pokiaľ prihliadol na vznesenú námietku premlčania je preto správny.“ Podľa záverov Ústavného súdu SR zo dňa 21. júna 2016, sp. zn. III. ÚS 399/2016, o škode spočívajúcej v sťažení spoločenského uplatnenia sa poškodený dozvie v dobe, kedy možno objektívne vykonať ohodnotenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, lebo až vtedy má poškodený k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých možno škodu zistiť. Podľa ust. § 9 ods.1 vyhl. č. 32/1965 Zb. sa posúdenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vykoná hneď, ako je možné považovať zdravotný stav poškodeného za ustálený. Z vyššie citovanej konštantnej judikatúry vyplýva, že za deň, kedy sa poškodený dozvie o škode z titulu bolesti alebo sťaženia spoločenského uplatnenia a teda za deň počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné považovať deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného, kedy už možno objektívne urobiť bodové ohodnotenie, ktoré závisí od vyjadrenia lekára (pri sťažení spoločenského uplatnenia spravidla za rok od vzniku škody). Lekársky posudok sa potom vydáva, len

čo zdravotný stav poškodeného možno považovať za ustálený. Pri sťažení spoločenského uplatnenia sa predpokladá, že zdravotný stav sa ustáli až po uplynutí jedného roka od poškodenia zdravia (§ 8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z.). Okamih ustálenia zdravotného stavu má dve zásadné funkcie - je to okamih, kedy je možné po prvýkrát stanoviť a bodovo ohodnotiť rozsah vzniknutej škody a ďalej, je to okamih, kedy teda začína poškodenému plynúť premlčacia doba na uplatnenie nároku voči škodcovi. Je to moment, kedy sú k dispozícií objektívne skutkové okolnosti, na základe ktorých je možné posúdiť škodu a jej rozsah. Súdu bolo zo strany žalobcu spolu so žalobou predložený Lekársky posudok o bolestnom zo dňa 29.01.2014, z ktorého vyplýva, že deň ukončenia liečenia žalobcu bolo 14.06.2013. Zo žiadneho dôkazného prostriedku predloženého spolu so žalobou, a to ani z lekárskeho posudku, ako ani znaleckého posudku však nevyplýva priamo deň, kedy bol ustálený zdravotný stav žalobcu. Zo znaleckého posudku I. L., súdom ustanoveného znalca vyplýva, že celkový zdravotný stav žalobcu bol ustálený (nielen vo vzťahu k sťaženiu spoločenského uplatnenia, ako na to nesprávne na pojednávaní dňa 10.08.2023 poukázal žalobca) v januári 2014. Žalobca potom v konaní neprodukoval žiadne iné dôkazy, z ktorých by bolo zrejmé, že k ustáleniu zdravotného stavu žalobcu došlo v iné, ako znalcom I. L. uvedené obdobie. Súd potom na základe vyššie zmenených judikatúrnych záverov odvodzoval plynutie subjektívnej lehoty na uplatnenie nároku žalobcu na zaplatenie bolestného, ktorá lehota začala plynúť v januári 2014 a teda skončila po uplynutí dvoch rokov prvého dňa po mesiaci, v ktorom začala plynúť, t.j. vo februári 2016. Žalobca teda nároky uplatnené podaním zo dňa 10.04.2017 uplatnil po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty. Z uvedeného dôvodu súd nárok žalobcu na zaplatenie bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia tak, ako ich uplatnil v podaní dňa 10.04.2017 presahujúci nárok uplatnený žalobou považoval za premlčaný a preto nárok v uvedenom rozsahu zamietol. Súd uvádza, že sa zaoberal aj tou skutočnosťou, či nevznikol nárok na zaplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle rozšírenia žaloby v súlade s § 3 ods. 4 a 4 ods. 4 Zákona č. 437/2004 Z.z., keď však nezistil (uvedené skutočnosti neboli v konaní preukázané), že by mal poškodený nárok na ďalšiu náhradu za bolesť ako za poškodenie na zdraví (v súvislosti s operačným výkonom), či žeby došlo u poškodeného k takému zhoršeniu následkov, ktorých vývoj sa pri pôvodnom hodnotení následkov nepredpokladal.

74. Súd sa ďalej zaoberal nárokom žalobcu na zaplatenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia tak, ako ich žalobca uplatnil v žalobe a to vo výške 472,50 eur (bolesť) a 1 870,33 eur (sťaženie spoločenského uplatnenia). Žalovaní predmetné nároky rozporovali, keď mali za to, že bodové ohodnotenie, ktoré zostalo predmetom konania (vo vzťahu k bolestnému a sťaženiu spoločenského uplatnenia) nebolo vykonané v dôsledku zmien alebo porúch, ktoré nastali u žalobcu titulom vzniku dopravnej nehody, keďže body nad rámec zaplateného nároku by mali podľa žalovaného 2/ vo vzťahu k bolestnému predstavovať nepreukázané poškodenia (podľa názoru žalovaného 2/ uvedené v podaní zo dňa 24.06.2016 nebolo preukázané, že by došlo k poškodeniam, na základe ktorých bolo ustálené bodové ohodnotenie bolestného) a v rozsahu sťaženia spoločenského uplatnenia predstavovať rozsah poškodenia, ktorý vznikol na chrbtici žalobcu v dôsledku jeho degeneratívnych zmien, nakoľko poškodenie chrbtice u žalobcu je dlhodobé a nesúviselo len s následkom úrazu pri dopravnej nehode. Súd sa nestotožňuje s právnym názorom žalovaných v tom zmysle, že by nebolo preukázané, že následkom spôsobenej dopravnej nehody zo dňa 12.06.2013 bolo aj poradenie medzistavcovej platničky bez súčasnej zlomeniny stavca (položka 108) a spondylolistesa (položka 109) – vo vzťahu k bolestnému a poúrazové obmedzenie hybnosti chrbtice stredne ťažké s príznakmi koreňového dráždenia (položka 304d). Uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú z lekárskeho posudku o bolestnom zo dňa 29.01.2014 a zo znaleckého posudku I. J., žalovaní v konaní nežiadali vypočuť I. B. a I. J., ktorí lekársky posudok a znalecký posudok vydali a na základe čoho dospeli k záveru o potrebe bodovo ohodnotiť aj predmetné položky ako poškodenie zdravia následkom spôsobenej dopravnej nehody. Uvedení lekári jednoznačne ustálili, že následkom spôsobenej dopravnej nehody boli aj predmetné poškodenia. Závery žalovaného 2/ v tom zmysle, že zo strany žalobcu nebolo v konaní preukázané, že by mu vznikol nárok na náhradu bolestného tak, ako to vyplýva zo žaloby potom sú v rozpore so skutočným stavom, keď tieto skutočnosti priamo vyplývajú z lekárskeho posudku I. B.. Pokiaľ žalovaný 2/ rozporoval položky uvedené v lekárskom posudku vo vzťahu k sťaženiu spoločenského uplatnenia, keď žalobcovi „priznal“ iba 3-tiny z celkového počtu bodov, súd poukazuje aj na závery znalca ustanoveného súdom, I. L., ktorý určil bolestné ohodnotenie v počte bodov 135 a sťaženie spoločenského uplatnenia v počte bodov 843,75, kde do položiek potrebných zahrnúť do bodového ohodnotenia zahrnul aj iné poranenia, vrátane poranenia chrbtice, tzn. sám vyhodnotil, že následkom spôsobenej dopravnej nehody boli aj poranenia spojené s chrbticou. Závery žalovaného 2/ v tom zmysle, že zo strany žalobcu nebolo v konaní preukázané, že by mu vznikol nárok na náhradu bolestného tak, ako to vyplýva zo žaloby potom sú v rozpore so skutočným stavom, keď tieto skutočnosti priamo vyplývajú z lekárskeho

posudku MUDr. B.. Súd vyhodnotil, že žalovaní v tejto súvislosti účinným spôsobom nevyvrátili následky, ktoré boli žalobcovi titulom dopravnej nehody spôsobené tak, ako vyplývajú z lekárskeho posudku a znaleckého posudku predložených v žalobe. Vo vzťahu k namietanému nepreukázaniu príčinnej súvislosti medzi spôsobenou dopravnou nehodou a poškodením chrbtice (pri nepriznaní počtu bodov tak, ako boli vo vzťahu k bolestnému určené v znaleckom posudku I. J.), keď toto poškodenie malo byť v dôsledku degeneratívneho ochorenia chrbtice súd poukazuje na závery Najvyššieho súdu SR, zo dňa 30. 6. 2010, sp. zn. 5 Cdo 126/2009, podľa ktorého v právnej teórii sa vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi (v našom prípade spôsobenou dopravnou nehodou) a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach; vyriešenie tejto otázky preto nemožno uložiť znalcovi (ten môže poskytnúť len odborné podklady, z ktorých súd pri zisťovaní skutkového stavu veci vychádza). Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. V konaní nebolo preukázané, že by sa žalobca liečil na akékoľvek ochorenia chrbtice pred vzniknutou dopravnou nehodou, predmetné ochorenia sa mu prejavili až po dopravnej nehode, je potom nutné uzavrieť, že spôsobená dopravná nehoda bola predpokladom (príčinou) vzniku následku, ktorý je uvádzaný v Znaleckom posudku I. J.. Súd má za to, že z predmetného Znaleckého posudku vyplýva, že škodu (na chrbtici) vyvolala práve dopravná nehoda, z čoho je možné usudzovať príčinnú súvislosť medzi spôsobenou dopravnou nehodou a vznikom škody, ktorá vyplýva z dôsledkov spôsobenej dopravnej nehody a vyplýva zo záverov lekára I. J.. Je nutné poukázať na časovú súvislosť (ktorú nie je možné ale stotožniť s príčinnou súvislosťou), keď je zrejmé, že až po vzniku dopravnej nehody sa začali prejavovať poškodenia chrbtice žalobcu. Je možné uzavrieť, že aj pokiaľ žalobca trpel degeneratívnym ochorením chrbtice, bez pristúpenia ďalšieho javu, resp. príčiny (dopravná nehoda), žalobca nemusel takéto degeneratívne ochorenie nikdy zistiť, keď degeneratívne ochorenie chrbtice automaticky nepredzaznamenáva akékoľvek bolesti. Súd má za to, že aj keď pri vzniku následku sa môže spolupodieľať niekoľko príčin, je nutné určiť, ktoré sú pre určitý následok rozhodujúce, keď príčina vzniku škody potom musí byť podstatná, značná, resp. dovršujúca. Súd ešte zdôrazňuje, že žalovaný 2/ uhradil žalobcovi 3/4tiny sumy uplatneného bodového ohodnotenia vo vzťahu k položke 304d (č. l. 40 spisu, vyplýva z č. l. 129 spisu), pričom z ničoho nevyplýva, že by práve 1/4tina uplatneného nároku nevznikla v príčinnej súvislosti so spôsobenou dopravnou nehodou, čím si žalovaný 2/ bezdôvodne sám akoby ohodnocuje sťaženie spoločenského ohodnotenia (ako aj bolestné), i keď na to nemá potrebné odborné vzdelanie (resp. takéto skutočnosti v konaní neboli preukázané). S poukazom na uvedené skutočnosti súd vo vzťahu k bolestnému a sťaženiu spoločenského uplatnenia ustálil, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie sumy uplatnenej žalobou a to vo výške 427,50 eur a 1 870,33 eur. Súd vo vzťahu k priznaniu predmetného nároku uvádza, že zo strany žalovaných neboli namietané sumy, ktorými boli násobené počty bodov bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, keď žalovaní namietali iba priznanie položiek ako takých, preto má súd za to, že v tejto časti neboli skutkové tvrdenia sporné.

75. Vo vzťahu k ďalšiemu nároku žalobcu, ktorý uplatnil žalobou a teda vo vzťahu k cestovným nákladom spojených s liečbou, ktoré žalobca pôvodne uplatnil vo výške 298,61 eur a ktoré uplatnenie následne znížil na sumu 201,30 eur z dôvodu čiastočne uskutočnenej úhrady žalovaného 2/ vo výške 97,31 eur súd uvádza, že žalobcovi vzniklo právo na náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s liečením a to v súlade s § 449 OZ. Oprávneným subjektom pre uplatnenie predmetného nároku je predovšetkým samotný poškodený, ktorého ujma na zdraví si vyžadovala liečbu, avšak platí, že oprávnená osoba musí vynaloženie nákladov riadne preukázať. Žalobca v žalobe poukázal na uskutočnenie ciest v súvislosti so svojím liečením, keď si uplatnil náhradu cestovných výdavkov, keď pri ich výpočte postupoval podľa zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách. Súd sa s takýmto právnym posúdením nároku

nestotožňuje a má za to, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu v súvislosti s vynaložením nákladov na pohonné hmoty použitého osobného motorového vozidla. V obdobnom prípade (keď cestovné náklady si uplatňovali pri škode na zdraví rodinní príbuzní poškodeného) Najvyšší súd ČR, v rozsudku, sp. zn. 25 Cdo 4434/2011 uviedol, že v takomto prípade sú účelne vynaloženým nákladom aj náklady na pohonné hmoty osobného motorového vozidla, ktoré bolo na návštevu použité. Nesprávnym je tak názor, že ak príbuzní mali k návštevám poškodeného k dispozícii mestskú hromadnú dopravu mali ju k návštevám využiť, pričom za účelné by sa určili náklady vo výške cestovného v hromadnej doprave. V prvom rade súd uvádza, že žalobca v žalobe uviedol, že medzi Poliklinikou Rajec a jeho bydliskom je 2,6 km, ktorá skutočnosť nekorešponduje s údajmi uvádzanými P. I., podľa ktorého medzi adresou Hollého 200 Rajec, kde sa poliklinika nachádza a adresou žalobcu je vzdialenosť 900 metrov, tzn. cesta tam a späť predstavuje vzdialenosť 1,8 km. Vzdialenosť medzi bydliskom žalobcu a Fakultnou nemocnicou s poliklinikou Žilina je vzdialenosť, ktorá zodpovedá žalobcovmu tvrdeniu. Ako súd už vyššie uviedol, pre účely priznania nároku musí byť súdu preukázaný vznik nákladov tak, ako to žalobca v konaní uviedol. V prvom rade vo vzťahu k cestám, ktoré boli vykonávané dňa: 7.1.2014, 30.1.2014, 11.2.2014, 13.6.2014, 12.7.2014, 12.8.2014, 9.9.2014, 30.9.2014, 3.12.2014, 4.12.2014, 23.12.2014, za tieto boli zo strany žalovaného 2/ žalobcovi uhradené pohonné hmoty tak, ako to žalovaný 2/ tvrdil na pojednávaní dňa 10.08.2023 a žalobca tieto skutočnosti nerozporoval. Žalobca vo vzťahu k preukázaniu vzniku cestovných nákladov v konaní predložil rôzne lekárske správy, z ktorých však nie je možné zistiť, či sa jedná o také ošetrenia, ktoré boli vykonané v súvislosti s liečbou, ktorá bola uskutočnená v súvislosti so spôsobenou dopravnou nehodou (napr. očné vyšetrenie dňa 17.06.2013), keď je nutné uviesť, že v žalobe v tejto súvislosti absentujú skutkové tvrdenia, na základe ktorých by bolo možné konštatovať vznik nároku na zaplatenie cestovných nákladov spojených s liečbou, nie je konkretizované, aké konkrétne ošetrenie bolo v daný deň (na ktoré dni žalobca v žalobe poukazuje) uskutočnené a či toto vyšetrenie priamo súviselo so spôsobenou dopravnou nehodou a s následkami po nej. Súd potom nemôže bez ďalšieho priznať žalobcovi uplatnený nárok, keď žalobca nesie procesnú zodpovednosť za dostatočné skutkové tvrdenia a následné preukázanie žalobného nároku. V tej súvislosti súd uvádza, že z predložených dôkazných prostriedkov iba vyplýva, že dňa 14.06.2013 bol žalobca prepustený z hospitalizácie, avšak žalobca skutkovo netvrdil, že by bol schopný sa v daný deň sám odviezť (keď svojim vozidlom sa do nemocnice nedostal, ale bol tam hospitalizovaný v dôsledku spôsobenej nehody), resp. či ho viezol niekto iný, tzn. či mu vznikli v súvislosti s dopravou domov (keď sa mohol domov dostať aj sanitkou, autobusom a pod.) náklady a v akej výške. Žalobca napriek účinnému popretiu skutkových tvrdení protistrany súdu neprodukoval žiadne ďalšie skutkové tvrdenia a dôkazy na preukázanie svojho nároku v tejto časti. S poukazom na uvedené skutočnosti a teda nedostatočné skutkové tvrdenia a s tým súvisiace nedostatočné preukázanie oprávnenosti nárokov súd nárok žalobcu na zaplatenie cestovného vo výške 201,30 eur zamietol. Súd v súvislosti s uvedeným opätovne zdôrazňuje, že pri preukázaní cestovania vlastným motorovým vozidlom by žalobcovi vznikol nárok iba na zaplatenie pohonných hmôt, bez ďalších nárokov v tejto súvislosti žalobou uplatnených.

76. Žalobca si podanou žalobou ďalej uplatnil zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 9000 eur. Vznik nároku na nemajetkovú ujmu v žalobe odôvodňoval tým, že pri škodovej udalosti došlo okrem iného aj k poškodeniu ruky, teda k poškodeniu zdravia žalobcu. Zdravie patrí do osobnostnej sféry každej fyzickej osoby. Na pojednávaní dňa 10.08.2023 žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odôvodňoval uvedený nárok tou skutočnosťou, že kvalita života žalobcu sa podstatným spôsobom zhoršila po dopravnej nehode a to až v takej intenzite, že je v situácii, kedy sťaženie spoločenského uplatnenia nepostačuje, aby mu dokázalo plne kryť všetky tieto ťažkosti, ktoré mu v osobnom, rodinnom, ale aj v pracovnom živote vznikli. V súvislosti s uvedeným bol na pojednávaní dňa 10.08.2023 vypočutý žalobca ako aj svedkyňa – jeho manželka, z ktorých výpovedí vyplynulo, že žalobca do nehody žil aktívny život, jeho život po nehode je úplne iný, prestal športovať, často sa zúčastňovať spoločenských akcií, ako tomu bolo v minulosti. Je nezamestnaný, aj keď si zamestnanie aktívne hľadá. Pri hľadaní práce ho nikto nezoberie, na začiatku ale vysvetlí, že aký má zdravotný stav, nemôže dlho sedieť ani stáť. V čase dopravnej nehody bol zamestnaný, nikdy nepracoval manuálne. V súčasnosti nespáva, má bolesti, berie lieky. Šoféruje, aj na pojednávanie prišiel autom (lieky od bolesti nebral). Od nehody si spravil dva rekvalifikačné kurzy (manažment a podnikanie a štátne skúšky zo zvárania). Uvažuje, že si spraví pedagogické minimum a bude učiť vo svojom odbore. Doma vykonáva bežné práce, varí, pomáha na záhrade.

77. Vo vzťahu k uplatnenému nároku a teda nemajetkovej ujmy vo výške 9000 eur podľa § 11, § 13 ods. 1, 2 OZ súd uvádza, že platí, že sťažením spoločenského uplatnenia sa rozumie stav v súvislosti s

poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh. To znamená následky, ktoré v súvislosti s dopravnou nehodou v predmetnom prípade vznikli, sú kryté náhradou vo forme nárokov za sťaženie spoločenského uplatnenia. Výška odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia určená na základe celkového bodového ohodnotenia stanoveného lekárom teda predstavuje už samo o sebe náhradu za následky škody na zdraví, ktoré sú trvalého charakteru a preukázane majú nepriaznivý vplyv na uplatnenie poškodeného v živote a spoločnosti. Zákon č. 437/2004 Z.z. vo svojom ustanovení § 10 ods. 4 umožňuje zvýšenie bodového ohodnotenia až na dvojnásobok vzhľadom na obmedzenie alebo stratu možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti, ktorú mal vo veku, v ktorom utrpel poškodenie na zdraví. V predmetnom prípade žiadny z lekárov a znalcov, ktorých posudky a vyjadrenia boli v konaní predložené, nenavýšil bodové ohodnotenie o dvojnásobok, tzn. nevzhliadli dôvody pre mimoriadne navýšenie z dôvodu existencie nejakých výnimočných skutočností. V teórii aj praxi súdov prevažuje názor, že duplicitné uplatnenie nárokov na náhradu ujmy na zdraví z titulu náhrady škody a ochrany osobnosti nie je možné. Aplikovateľnosť ustanovení o ochrane osobnosti za problematické považoval aj ústavný súd vo svojom náleze zo 4. februára 2005 (Pl. ÚS 16/04). Ústavnému súdu ČR sa náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch cestou žaloby na ochranu osobnosti javí ako silné problematická najmä vzhľadom na chápanie „ľudskej dôstojnosti“ ako hodnoty nadradenej základným právam. Podľa súdu súkromie je v takýchto prípadoch hodnotou horizontálne neporovnateľnou s ľudskou dôstojnosťou a jednou z ciest je chrániť súkromie cestou „tvorivej interpretácie § 442 ods. 1 OZ“. Časté sú súdne rozhodnutie, v ktorých súdy konštatujú, že práva zo zodpovednosti za škodu a z porušenia osobnostných práv si hlavne v čiastkových nárokoch na odškodnenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia oproti právu na náhradu nemajetkovej ujmy konkurujú, lebo sú hodnotené na základe sčasti totožných a z časti veľmi príbuzných skutkových údajov. Súd je vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy popri priznania sťaženia spoločenského uplatnenia toho názoru, že takýto nárok by žalobcovi vznikol, pokiaľ by svojimi skutkovými tvrdeniami a preukázaným dokazovaním bol zistení „previs“ nad nárokmi uplatňovanými z titulu náhrady škody (rovnako rozhodnutie NS, sp. zn. 1 Co 2/2010). Postup pri uplatnení nárokov podľa § 444 a § 11 a nasl. OZ tak významne ovplyvňujú skutkové tvrdenia, ktoré nesmú byť totožné. V tejto súvislosti nie je dôležité pomenovanie nárokov, podstatná je totožnosť, resp. odlišnosť skutočností, ktoré sú predmetom nároku. Následne sa vzťah oboch nárokov vyjadruje tak, že pokiaľ by nebolo odškodnenie z titulu náhrady škody na zdraví, a to bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia dostatočnou satisfakciou za vzniknutú ujmu na osobnostných právach postihnutého, mohla by sa táto osoba domáhať ďalšej satisfakcie podľa ustanovení na ochranu osobnosti. Len v takomto prípade nebude porušený ústavný princíp proporcionality a zásad ne bis in idem (sp. zn. 1 Co 2/2010). V predmetnom prípade súd konštatuje, že zo skutkových tvrdení žalobcu, ako aj z jeho výsluchu a výsluchu svedkyne, jeho manželky, ako aj z ostatných dôkazných prostriedkov predložených v konaní nevyplynuli iné, mimoriadne dôvody na priznanie nemajetkovej ujmy, oproti uplatnenému nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia. Súd nebola ani výsluchmi preukázaná existencia takých výnimočných skutočností, ktoré umožňujú záver, že, vzhľadom na uplatnenie poškodeného v živote a v spoločnosti, napríklad pri uspokojovaní jeho životných a spoločenských potrieb, vrátane výkonu doterajšieho povolania, ďalšieho vzdelávania a možnosti uplatniť sa v rodinnom, politickom, kultúrnom a športovom živote, aj s ohľadom na vek poškodeného v dobe vzniku škody na zdraví i na jeho predpokladanom uplatnení v živote nie je možné obmedzenie poškodeného vyjadriť len základným odškodnením za sťaženie spoločenského uplatnenia. Žalobca vo svojom výsluchu sám uviedol, že si v čase po dopravnej nehode, kedy mal byť obmedzený vo vykonávaní základných činností uskutočnil napríklad zváračský kurz a má záujem urobiť si pedagogické minimum, keď aj s ohľadom na svoje tvrdené ťažkosti má za to, že bude schopný učiť vo svojom odbore. Žalobca rovnako šoféruje, vykonáva bežné práce v domácnosti. Súd vo vzťahu ku skutočnosti, že žalobca nie je spoločensky aktívny poukazuje na dobu, ktorá uplynula od nehody (10 rokov), v čase ktorej mal žalobca 41 rokov, keď dnes je žalobcovi 51, tzn. je nutné prihliadnuť aj na vek, kedy k úbytku záujmu o spoločenský život mohlo primeraným spôsobom dôjsť aj vplyvom času. Súd má za to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy by žalobcovi mohol vzniknúť, pokiaľ by preukázal, že poškodenie zdravia spôsobenou dopravnou nehodou viedlo k osobitne ťažkým následkom (žalobca je napríklad „na vozíčku“), vplyvom čoho je žalobca úplne vylúčený z bežného života, či na jeho strane vznikli iné dôvody, osobitné prekážky znemožňujúci mu viesť bežný život (oproti pôvodnému). Súd neznevažuje žalobcovi vzniknuté následky spôsobenou dopravnou nehodou, avšak tieto sú kryté sťažením spoločenského uplatnenia. Pokiaľ súd žalobcovi nepriznal celý nárok na zaplatenie sťaženia spoločenského uplatnenia, bolo to z dôvodu na strane žalobcu, ktorý si nárok uplatnil v čase jeho premlčania, to však nezakladá nárok na náhradu

nemajetkovej ujmy, ktorý nárok vznikne až po preukázaní „nadrozsahu“ oproti nárokom za sťaženie spoločenského uplatnenia. Žalobca v konaní nepreukázal, že by spôsobenou dopravnou nehodou došlo k mimoriadnemu zásadu do jeho dôstojnosti, súkromia či rodinného života poškodeného a preto súd nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy v celom žalobou uplatnenom rozsahu zamietol.

78. Súd sa ďalej zaoberal nárokom žalobcu na zaplatenie úrazovej renty (náhrady za stratu na zárobku pri invalidite za obdobie od 01.08.2015 do 30.11.2019 vo výške 2 677,44 eur (uplatnené rozšírením žaloby podaním doručeným súdu dňa 31.07.2017), ktorý nárok si žalobca uplatnil s poukazom na § 447 OZ účinného do 30.11.2019. V zmysle § 447 OZ účinného do 30.11.2019, náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného alebo pri invalidite sa posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako suma úrazovej renty podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Podľa § 88 ods. 1 Zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 (ďalej len „pokles pracovnej schopnosti“) a nedovŕšil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok. Z ustanovenia § 447 OZ účinného do 30.11.2019 vyplýva, že pri posudzovaní uplatneného nároku – strata na zárobku pri invalidite sa postupuje rovnako, ako pri posudzovaní úrazovej renty. Tu je potom podstatné zdôrazniť, že občiansky zákonník neodkazoval iba na určenie výpočtu výšky nároku podľa úrazovej renty, keď podmienky posúdenia nároku na úrazovú rentu bolo nutné aplikovať aj na posúdenie nárokov na náhradu za stratu na zárobku pri invalidite. Žalobca svoj nárok na vznik predmetného nároku odôvodňuje priznaním invalidity žalobcovi, keď žalobca sa stal osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá invalidita bola žalobcovi priznaná s tým, že jeho pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je o 50 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. V súvislosti s týmito skutočnosťami súd uvádza, že sa stotožňuje s právnym názorom žalovaného 2/, že pre priznanie predmetného nároku je nutné súdu v konaní preukázať viac ako 40%-ný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca, keď súd je toho názoru, že nie je možné bez ďalšieho stotožniť pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v porovnaní so zdravou fyzickou osobou a pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca. Spor v tejto časti spočíva v zásade v zodpovedaní jedinej otázky, či rozsah poškodenia zdravia, ktorý žalobca utrpel v dôsledku dopravnej nehody dňa 12.06.2013, ktorá skutočnosť je medzi stranami nesporná, vedie k vyššiemu ako 40%-nému poklesu schopnosti vykonávať dovtedajšiu pracovnú činnosť Základnou podmienkou pre priznanie predmetného nároku je, že pokles pracovnej schopnosti bol v priamej súvislosti s utrpeným pracovným úrazom a tento pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť je vyšší ako 40% za podmienky, že poškodený súčasne nedovŕšil dôchodkový vek, alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok. Z § 88 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z vyplýva, že pokles pracovnej schopnosti sa posudzuje v súvislosti s plnením pracovných úloh uvedených v § 8 ods. 4 alebo s činnosťami uvedenými v § 17 ods. 2, alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s týmito činnosťami. Pokiaľ ide o určenie percentuálnej miery poklesu pracovnej schopnosti v dôsledku nehody, tak spôsob jej určenia výslovne neurčuje žiaden zákon, ani iná právna norma. Spôsob určenia miery poklesu pracovnej schopnosti by mal vyplývať zo samotného účelu úrazovej renty, ktorým je kompenzovať osobe poškodenej pracovným úrazom, resp. chorobou z povolania, finančnú ujmu spôsobenú tým, že ich následkom už nemôže vykonávať pôvodne vykonávanú pracovnú činnosť v takom rozsahu, v akom ju vykonával pred dopravnou nehodou. Z priznania invalidity v rozsahu 50 % však samo o sebe nevyplýva, že by žalobca už nemohol vykonávať pracovnú činnosť v takom rozsahu, v akom ju vykonával pre spôsobením dopravnej nehody. Žalobca sám v konaní uviedol, že má záujem pracovať a aj pracovať môže. Súdu nebol ani len predložený dôkaz, z ktorého by bol zrejmý popis pôvodne žalobcom vykonávanej pracovnej činnosti, z ktorého by mohol aspoň usudzovať, čo všetko žalobca počas pracovného pomeru pred vznikol poškodenia zdravia vykonával. Zároveň súdu nebolo preukázané, aké konkrétne obmedzenia vo vzťahu k pôvodnému zamestnaniu žalobca má, keď žalobca iba uvádzal, že nemôže dlho sedieť a nemôže dlho stáť. To však bez ďalšieho neodôvodňuje uskutočnenie záveru, že by žalobca nemohol vykonávať pôvodnú prácu, keď sa aj zo zdravotného hľadiska odporúča pri práci s počítačom „priebežne“ vstať a prejsť sa. Nejedná sa však o závery, ktoré by mohol robiť súd, pretože závery medicínskeho charakteru môže uskutočniť iba osoba odborne spôsobilá. Súd má za to, že podstatou posúdenia poklesu pracovnej schopnosti musí byť vždy posúdenie, aké činnosti vykonával poškodený u konkrétneho zamestnávateľa do vzniku poškodenia (dopravnej nehody) a v akej miere môže naďalej tieto konkrétne činnosti vykonávať aj po nehode (ako súd už uviedol, vychádzajúc z konkrétnej pracovnej náplne a zdravotného stavu poškodeného). Dôležité je, či pôvodné vykonávané pracovné úlohy žalobca napriek dopravnej nehode z pohľadu svojho zdravotného stavu

vykonávať môže, alebo nie. Uvedené skutočnosti neboli v konaní žalobcom preukázané, preto súd nárok žalobcu v tejto časti zamietol.

79. Vo vzťahu k uplatnenému nároku - straty na zárobku pri invalidite vo výške 5 798,88 eur (od 1.12.2019 do 30.1.2021) a náhradu za stratu na zárobku, peňažný dôchodok vo výške určenej podľa § 447 OZ, ktoré nároky si žalobca uplatnil v priebehu konania, na pojednávaní dňa 21.06.2021 (č.l. 444 spisu) a v podaní zo dňa 04.02.2021 (č. l. 452 spisu) súd uvádza, že sa jedná o nároky po zmene § 447 OZ s účinnosťou od 01.12.2019, podľa ktorého sa náhrada straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri invalidite uhrádza peňažným dôchodkom vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom, ktorý poškodený dosahoval pred vznikom škody, a súčtom zárobku, ktorý poškodený dosahuje po skončení pracovnej neschopnosti a priznaného invalidného dôchodku vyplácaného poškodenému podľa osobitných predpisov. Z uvedeného vyplýva, že došlo k zmene pri výpočte a priznávaní náhrady straty na zárobku pri invalidite, oproti nároku, ktorý si žalobca uplatňoval do 30.11.2019. Uvedený nárok žalobca v konaní preukazuje a výpočet odôvodňuje s poukazom na priemerný mesačný zárobok vo výške 661,37 eur, ktorý dosahoval pred vznikom škodovej udalosti, po odpočítaní priznaného invalidného dôchodku. Žalovaný 2/ na pojednávaní dňa 10.08.2023 namietol premlčanie uplatneného nároku. Súd v rámci predbežného právneho posúdenia vykonaného na prvom pojednávaní po zmene zákonného sudcu (10.08.2023) sa predbežne nestotožnil s premlčaním predmetného nároku a tieto skutočnosti na pojednávaní uviedol. Vo vzťahu k tejto skutočnosti súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 374/2022, podľa ktorého zmena predbežného právneho posúdenia súdom prvej inštancie v jeho konečnom právnom posúdení veci nemá za následok zásah do práva na súdnu ochranu. V konečnom dôsledku je nutné uviesť, že právny zástupca žalovaného 2/ na pojednávaní namietol premlčanie predmetného nároku a právny zástupca žalobcu mal potom možnosť priamo na pojednávaní na namietané premlčanie nároku reagovať, čo však neučinil. Súd v súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu, ktorý nárok uplatnil v podaní zo dňa 04.02.2021 poukazuje na záver vyslovený v uznesení Ústavného súdu SR z 26. 7. 2019, sp. zn. II. ÚS 198/2019, podľa ktorého subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti (§ 447 OZ) začína plynúť zásadne od okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o zárobku dosahovanom pred poškodením a po poškodení, prípadne kedy bolo vydané rozhodnutie o priznaní (nepriznaní) invalidného dôchodku a poškodený sa o ňom dozvedel. Náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti je jedným nárokom, tento nárok nemožno rozložiť na niekoľko častí, pokiaľ nenastanú nové skutočnosti. Lehota na premlčanie nároku na náhradu straty na zárobku začína plynúť najneskoršie po dni doručenia rozhodnutia o priznaní (nepriznaní) invalidného dôchodku. Nárok na náhradu za stratu na zárobku sa premlčuje ako jeden celok, nie iba ako nárok na jednotlivé, mesačne sa opakujúce plnenia z neho vyplývajúce, poskytované vo forme dôchodku (tzv. renty). Tento nárok možno uplatniť žalobou za súde až po tom, čo bolo príslušným orgánom vydané rozhodnutie o priznaní (nepriznaní) invalidného dôchodku a poškodený sa o ňom dozvedel. Zo súdu predloženého Odborného posudku o invalidite zo dňa 11.06.2014 (č. l. 48 spisu) vyplýva, že dňom 11.06.2014 bola žalobcovi priznaná invalidita. Úrazová renta (podľa OZ účinného do 30.11.2019) bola žalobcom prvýkrát uplatnená v podaní doručenom súdu dňa 31.07.2017. Žalobca si následne v konaní uplatnil aj úrazovú rentu podľa OZ účinného od 01.12.2019. Vzhľadom na skutočnosť, že podľa záveru Ústavného súdu SR je nutné na úrazovú rentu pozerať ako na jeden nárok a nie na opakovanú rentu, tzn. kedy sa nárok na náhradu za straty na zárobku premlčuje ako celok, nie iba ako nárok na jednotlivé, mesačne sa opakujúce plnenia, je nutné konštatovať premlčanie nároku, keď žalobca svoj nárok mohol uplatniť iba v 2-ročnej subjektívnej lehote, ktorá začala platiť odo dňa nasledujúceho po priznaní invalidity, t.j. dňa 12.06.2014 a skončila dňa 12.06.2016. Súd teda nárok žalobcu na zaplatenie náhrady za stratu na zárobku vyhodnotil na základe námietky premlčania žalovaného 2/, ktorú námietku môže žalovaný uskutočniť kedykoľvek v konaní, za premlčaný. S poukazom na uvedené skutočnosti súd nárok žalobcu aj v tejto časti zamietol.

80. Žalobca si v konaní uplatnil zaplatenie dlžných súm tak, ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku, pričom žiadal, aby súd zaviazal žalovaných I. a II. na zaplatenie spoločne a nerozdielne. Ako súd už vyššie v rozsudku uviedol, pasívna legitimácia žalovaného 1/ je daná v zmysle § 427 a nasl. OZ, ktorému zodpovednosť vyplýva z princípu objektívnej zodpovednosti. Škoda na zdraví poškodeného (žalobcu) podlieha poistnému krytiu z povinne´ ho zmluvného poistenia podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Pokiaľ ide o pasívnu legitimáciu žalovaného 2/, platí že, poisťovňa (žalovaný 2/) a škodca (žalovaný 1/) zodpovedajú´ na za´klade rôznych právnych titulov, preto ide o

prípad nepravej pasívnej solidarity (preto je obligatórne určené v petite, že plnením jedného záväzok v tomto rozsahu druhého zanikne). Vzhľadom na to, z˘e zdrojom záväzku škodcu na náhradu škody je zodpovednosť za škodu (§ 427, resp. § 420 OZ) a zdrojom záväzku poisťovateľa plniť z PZP je poistná zmluva, nemôže súd škodcu a jeho poisťovateľa zaviazať na solidárne (spoločné a nerozdielne) splnenie záväzku. Nesprávne uplatnenie nároku v tejto časti však podľa nároku súdu nie je dôvodom pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu, keď návrhom na solidárne zaviazanie žalovaných vlastne žalobca žaluje „viac“, tzn. rozhodnutím súdu pretaveným do výroku rozsudku, podľa ktorého plnením jedného žalovaného zaniká povinnosť plniť druhého žalovaného predstavuje postup súdu, ktorý súd prevyšujúci nárok žalobcu zamietol (keď solidárny záväzok je „viac“ ako záväzok vyjadrený v rozhodnutí súdu). Súd má potom za to, že takýmto spôsobom neprekročil žalobcom uplatnený nárok.

81. Súd na záver uvádza, že nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny (k tomu ÚS SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09).základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty.

82. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

83. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

84. Podľa § 256 ods. 1 CSP,) ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

85. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Na základe späťvzatia žaloby súd konanie v časti o zaplatenie sumy 4 388 eur zastavil, keď žalobca si bezdôvodne prestal uplatňovať nárok na zaplatenie sumy 911,63 eur (poškodenie oblečenia), sumy 1 870,33 eur (poškodenie motocykla), sumy 1 508,73 eur (straty na zárobku), t.j. spolu sumy 4 290,69 eur, čo predstavuje procesné zavinenie zastavenie konania žalobcu a v tomto smere má nárok na náhradu trov konania protistrana - žalovaní. Žalobca si v konaní ďalej prestal uplatňovať nárok na náhradu cestovného vo výške 97,31 eur a to z dôvodu, že zo strany žalovaného 2/ došlo po podaní žaloby k jej úhrade, tzn. jedná sa o zavinenie zastavenia konania na strane žalovaných, čím v tejto časti vzniká nárok na náhradu trov konania žalobcovi. Súd vo výroku tohto rozsudku rozhodol, že zaviazal žalovaných na zaplatenie sumy 2 614,86 eur, čo predstavuje úspech žalobcu a vo zvyšnej časti žalobného nároku po jeho zmene (rozšírení žalobného nároku) žalobu zamietol. Žalobca si po zmene nároku uplatňoval sumu 38 165,96 eur (29 689,64 eur + 2 677,44 eur + 5 798,88 eur), z ktorej sumy súd žalobcovi priznal iba sumu 2 614,86 eur, tzn. v časti o zaplatenie sumy 35 551,10 eur žalobu zamietol a v tejto časti vznikol úspech na strane žalovaných, tzn. žalovaní majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu uvedenej časti. S poukazom na uvedené skutočnosti predstavuje úspech žalobcu 2 712,17 eur (97,31 eur + 2 614,86 eur), t.j. 6,37 % a úspech žalovaného 39 841,79 eur (4 290,69 eur + 35 551,10 eur), t.j. 93,63 %. Čistý úspech žalovaných potom predstavuje 87,26 % (93,63 – 6,37). S poukazom na tieto skutočnosti súd priznal žalovaným voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 87,26 %. Súd ešte vo vzťahu k úhrade žalovaného 2/ vo výške 6 452,56 eur, ktorú žalovaný uhradil po podaní žaloby (vo vzťahu k uplatnenému nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia) súd uvádza, že predmetnú sumu nezohľadňoval pre účely priznania nároku na náhradu trov konania, keď súd vychádzal zo zmeny žaloby, o ktorej na základe zmeny žaloby žalobcu rozhodoval a v tomto smere vykonával dokazovanie, keď však žalobca pri zmene žaloby už uvedenú sumu (z dôvodu uskutočnenej úhrady) neuplatnil.

86. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník, samostatným rozhodnutím v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
b) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
c) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).